

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2013 r.

sprawy **D. K.**

uniewinnionej od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego M. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 26 stycznia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 24 sierpnia 2011 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. z kancelarii adwokackiej w Z. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić oskarżyciela prywatnego M. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 26 stycznia 2012 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 24 sierpnia 2011 r., którym D. K. została uniewinniona od zarzutu popełnienia czynu z art. 212 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku Sądu odwoławczego, kasację na niekorzyść oskarżonej wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego M.K.

Zarzucając:

1. „obrazę przepisów postępowania, tj.:

- a) art. 2 § 2 w zw. z art. 167 oraz art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na niedopuszczeniu z urzędu dowodu z zeznań świadka K. G., wnioskowanego przez oskarżyciela prywatnego w postępowaniu przed Sądem Rejonowym prowadzonym pod sygnaturą akt II K ../08, pomimo wiążących wskazań sądu odwoławczego w wyroku uchylającym wyrok Sądu Rejonowego w tej sprawie co do konieczności i zakresu przeprowadzenia postępowania dowodowego,
- b) art. 7 w zw. z art. 92 oraz art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie w sposób dowolny przez Sąd I i II instancji, iż pismo oskarżonej z dnia 30 lipca 2007 r. nie wskazuje na osobę oskarżyciela prywatnego, ponieważ nie wymienia go z imienia i nazwiska, podczas gdy sama oskarżona wyjaśniała, że zawiadomienie wystosowała dlatego, że wcześniej oskarżyciel awanturował się z jej mężem i prowokował go, przez co bezpośrednio wskazała, że pismo jej dotyczyło osoby oskarżyciela, oraz poprzez ustalenie, że pismo oskarżonej z dnia 30 lipca 2007 r. nie stanowi pomówienia, podczas gdy okoliczność budowy garażu była nieprawdziwa”,

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego M. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

W związku z pierwszym zarzutem stwierdzić należy, że skarżący w istocie podnosi zarzut naruszenia art. 442 § 3 k.p.k. poprzez niezastosowanie się przez Sąd Rejonowy rozpoznający sprawę o sygn. II K ../10 do wskazań Sądu Okręgowego w zakresie postępowania dowodowego, który uchylił uprzedni wyrok tegoż Sądu Rejonowego z dnia 27 kwietnia 2009 r. wydany w sprawie o sygn. II K ../08. Wbrew jednak twierdzeniom pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 21 września 2010 r. nie wynikało, aby przyczyną uchylenia wyroku Sądu I instancji było nieuwzględnienie wniosku dowodowego złożonego przez oskarżyciela prywatnego, a jedynie naruszenie zasad wynikających z art. 424 § 1 k.p.k. i niemożność dokonania prawidłowej kontroli orzeczenia. Należy zauważyć, że wniosek dowody o przesłuchanie

świadka K. G. nie był składany w toku ponownego rozpoznania sprawy, a Sąd Rejonowy nie stwierdził konieczności przeprowadzenia dowodów z urzędu. Sąd odwoławczy zaakceptował ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów zauważając, że materiał dowodowy jest kompletny.

Nie jest trafny również zarzut drugi podniesiony w kasacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego. Zmierza on jedynie do poddania ponownej ocenie orzeczenia Sądu I instancji i zasadności przyjętych ustaleń faktycznych. Skarżący nie wskazuje, jakich uchybień miał dopuścić się Sąd Okręgowy orzekający w postępowaniu odwoławczym, a zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego. Z uzasadnień orzeczeń Sądów obu instancji wynika natomiast jednoznacznie, dlaczego D. K. wysyłając do Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego pismo z dnia 30 lipca 2007 r. nie wyczerpała znamion przestępstwa z art. 212 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zwolnił oskarżyciela prywatnego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 k.p.k. oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. kwotę 442,80 zł, w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na mocy art. 29 prawa o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie...(Dz.U.2002, nr 163, poz. 1348).

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.